

Eén maatstaf voor Hamas en Israël

Zonder kritiek op Lieberman zegt Verhagen de Israëlische regering op haar daden te zullen beoordelen

Leo Kwartan

Eén ding moet je Avigdor Lieberman nageven, hij is tenminste duidelijk. Wie had gehoopt dat de nieuwe Israëlische minister van buitenlandse zaken zich in zijn maiden speech op 1 april zou transformeren van oorlogszuchtig demagoog tot gepolijst diplomaat kwam bedrogen uit. 'Wie denkt dat vrede kan worden bereikt door concessies te doen, heeft het mis', orakelde Lieberman. Zijn boodschap: de Palestijnen hoeven van Israël niets te verwachten. Initiatieven als de Osloakkoorden van 1993 en de Annapolisconferentie van 2007, die hadden moeten leiden tot een Palestijnse staat en vrede tussen Israël en de Palestijnen, schuift hij als zinloos terzijde.

Commentatoren binnen en buiten Israël haastten zich om Lieberman neer te sabelen als een electorale anomalie, alsof de man niet door 400.000 Israëliërs is gekozen. Doe geen moeite, zou ik zeggen. Lieberman brengt toch gewoon onder woorden hoe Israël met 'vredebesprekingen' omgaat? Israël heeft er een handje van heel veel met de Palestijnen te praten, maar die besprekingen tegelijkertijd te frustreren door zo veel voorwaarden te stellen dat elk succes in de kiem wordt gesmoord. Premiers als Barak en Olmert gedroegen zich als hamsters in een tredmolen die zich voor de buitenwereld in het zweet leken te werken op weg naar vrede, maar in feite niet van hun plaats kwamen.

De positie van de regering-Netanyahu sluit naadloos aan op die van zijn grote tegenstander Hamas

Lieberman prikt die zeepbel door, en dat siert hem. Dat vindt minister Verhagen blijkbaar ook. Zonder een woord van kritiek op Lieberman, liet hij weten de nieuwe Israëlische regering op haar daden te zullen beoordelen. Kort daarvoor had Verhagen de nieuwe premier Netanyahu gefeliciteerd. Hij vond het bemoedigend dat 'Netanyahu nogmaals had gezegd te willen werken voor vrede'. Natuurlijk, we mogen aannemen dat ook hamster 'Bibi' zal plaatsnemen in de tredmolen, net zoals tijdens zijn eerste premierschap,

van 1996 tot 1999. Toen leverde elke gespreksronde een nieuwe joodse wijk in bezet gebied op.

De positie van de regering-Netanyahu sluit naadloos aan op die van zijn belangrijkste tegenstander, Hamas. Als Lieberman 's ochtends in de spiegel kijkt, ziet hij het bebaarde gezicht van Hamas-premier Ismail Haniyeh. Beiden zijn extremisten maar ook democratisch gekozen. Beiden wijzen de Osloakkoorden af. Terwijl Hamas weigert Israël te erkennen, spuugt de regering-Netanyahu op een Palestijnse staat. Waar Hamas van de

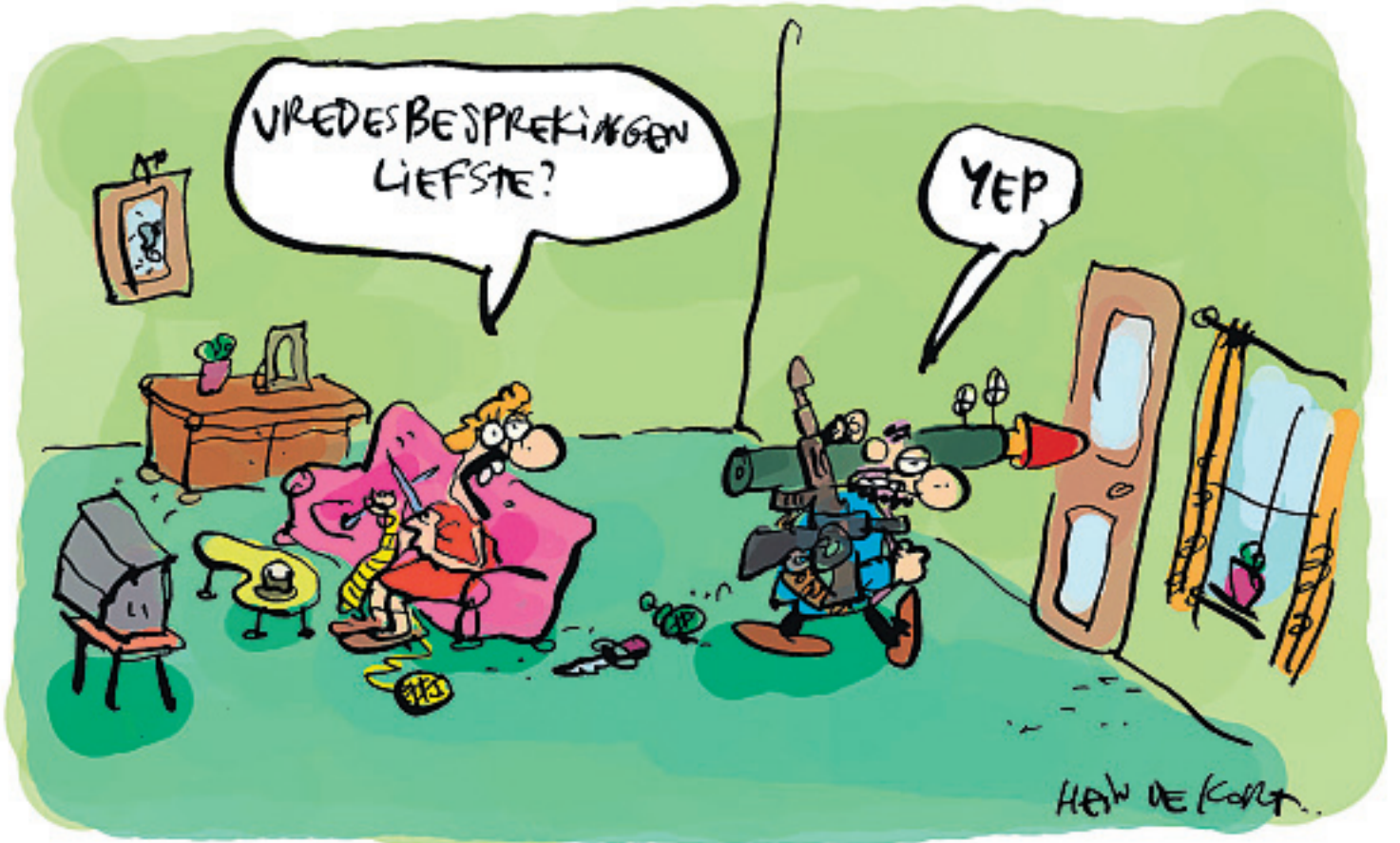
internationale gemeenschap moet afzien van geweld, zal Israël zich ooit moeten verantwoorden voor oorlogsmisdaden in Gaza. En waar Haniyeh de joden het liefst de zee in drijft, verkiest Lieberman een atoombom op Gaza.

Maar terwijl Verhagen zijn collega Lieberman binnen afzienbare tijd de hand zal schudden, zal er geen einde komen aan het westerse embargo dat de verpauperde inwoners van de Gazastrook al jaren op een caloriearm dieet zet. Wil Nederland geloofwaardig blijven in het Midden-Oosten — een regio

waar we in internationaal verband zo intensief bij zijn betrokken — dan moeten we consequent zijn.

Of je ijvert voor een internationaal embargo tegen Israël én Hamas vanwege het negeren van akkoorden. Of je accepteert dat concessies pas worden gedaan aan de onderhandelingstafel en betreft Hamas bij het vredesproces. Maar ja, Maxime, daar is politieke moed voor nodig.

.....
Leo Kwartan is arabist en werkt als adviseur voor bedrijven die opereren in het M.-Oosten.

Illustratie: Hein de Kort

